

Tôi nó đòi hỏi là tôi nó gian, tôi nó phải sợ mình là người ngay, chứ sao lại có chuyện người ngay đi sợ kẻ gian. Chính vì sợ sợ hãi vô lý của nhiều người mới tạo ra cái thói hèn nhát, coi thường người dân của đám công an, cán bộ VC.

Người phi công đáng phẫn

Tôi có vợ VN đôi lần. Vài người bạn khuyên tôi kẹp vài tờ vào passport nếu muốn nhanh chóng thoát tị. Tôi theo lời và quên nhiên công việc thông suốt sau vài câu hỏi xã giao. Một lần tôi thấy một thanh niên Việt kiều rút tờ, chừng 20 thôi, vội tuột đó có lẽ anh sinh ra sau khi gia đình rời VN và trở về thành phố nước ngoài. Anh ấy đến quay làm thợ tọc bên cạnh trộm của tôi. Anh ta đi một mình, có lẽ lần đầu vào thăm quê hương. Tôi thấy hành lý xách tay của anh ta chỉ là một ba-lô nhỏ. Không biết có gì trộm, anh ta làm thợ tọc khá lâu, lại còn phải đi qua một bên chợ, nhộm nhộm cho người không tiện. Còn tôi thì rút nhanh chóng đi tiếp tục ra khu vực nhận hành lý. Một lúc sau tôi cũng thấy anh ta ra và nhận hành lý chỉ là một vali không nặng lắm, trong khi nhiều người khác, như tôi, 2 vali to nhất phòng. Kể chuyện lại với ông bạn già, ông bạn chép miệng : " Tôi nghĩ phải thế này. Chắc không biết thợ tọc đâu tiên !".

Tôi cũng phân vân. Anh ta có lẽ biết chợ, nhộm nhộm rút, sinh ra và hành nghề một nước điếm giáo dục với lòng tin trộm, anh ta thấy một cái khi làm cái thợ tọc đầu tiên, do đó dù biết, anh ta vẫn đã không làm! Còn tôi, "tuột thì nhỡ thu", dù hành và hiểu, nhộm nhộm đã quen sống trong một xã hội thay đổi, vì lòng tâm đã bị mòn rã, thối chí bị bẻ gãy, nên đành theo thói đi của an. Tôi cảm thấy một cái và mong tuột rút luôn điếm của sự tin trộm, cũng cần vào đi.

Người Phi Công mới nhậm và nhộm nhộm Cán Bộ Hội Quan hèn nhát.

Bánh máy bay vừa chạm phi đạo, không khí nhộm nhộm nháo nhộm lên. Dù đã điếm nhộm nhộm là người

Bố mẹ ông bố đến cho một thôi một hồi bị ông nhồng lòi quá "nhồng ký" trước bao con một chăm chú theo dõi, nên cán bộ một tái xám, lúng túng chừa biết trước lòi thò nào... thì vớ a lúc một tên cán bộ khác từ đâu bước vào với đến nói nhào vào tai nàng cán bộ ta vài câu... rồi quay qua đùa giỡn dần xẹp:

-Thôi đừng cười, chị cứ đem hành lý đi đi..

Vớ a nói vớ a ra lòi nh cho mấy tên trẻ tuối quanh đó giúp đỡ hành lý chừa nhanh ra cửa. Nhồng nhồng đi sau từ nhiên đừng c hổng mồi sỏ dề dàng, đừng c cho đi qua nhanh chóng, chừa ng b hời han chi. Ài nấy đùa c m th y nh nhữm, thú vớ và không khi th m cảm ến ng ời ph n thông minh, can đảm.

**

Thời gian qua mau, lòi đến ngày trước về M. Phòng mồi bố trước, gia đình tôi ra phi trẻ em s m h n 2 tiếng đến giờ. Đến s m nên làm thò từ c gi y t , g i hành lý khá nhanh chóng. Lên đến phòng đợi với còn h n c ti ng. Khoảng 20 phút trước giờ lên phi c thì bố mẹ đến nghe loa phóng thanh g i l n tên 5 ng ời đến qu y ki m soát g p, 2 v ch ng tôi đ u có tên trong s đó. Đến n ời thì cô cán bộ lòi nh lũng nói:

- Hành lý quý vớ có vớ n đ nên c n xu ng g p h ời quan.

Rồi cô ta b o t i tôi đi theo một cán bộ m c s c ph c.

Một ông trung niên đi trước tôi b c b i la toáng lên:

-H ời quan Việt Nam l n x n quá ! Tôi đi kh p n ời ch ng bao giờ g p phi n ph c nh th này.

Vớ đến M cũng r t dề dàng. T i sao c vớ đến Việt Nam thì b khó đ ?

Anh chàng cán bộ đến đ ng m t mũi khá trước với phân tr n:

- Chú i, t i cháu cũng r t kh vì m y vớ này. Cháu ch có nhi m v h ng đến m ời ng ời xu ng h ời quan, nh ng c b đ trút m i gi n đ lên đ u !

Th t ng c nhiên... vì l n đ u tiên nghe đ c l i nh nh phân tr n t m t cán b m c s c ph c, tôi đ ngh vớ i t t c :

- Đừng cười, mình cứ bình tĩnh xu ng đó coi h làm gì. Chúng ta cứ đ ng lòng, nh t đ nh không đ h làm khó đ , đòi ăn h i l .

Trên đ ng đi, cô vớ nhất gan c a tôi lo l ng nói nh "Anh i, ch t r i, mình có m y chai m m tôm chua vớ i m t s DVD cô Thúy g i mua, th nào cũng b khó đ . Hay là cho t i nó ít ti n cho r i". Tôi b c mình nói li n "Không ! Nh t đ nh không cho m t đ ng nào h t ! M y th đó có ph i đ qu c c m đâu mà s !". Vớ tôi v n lo l ng "Th l t i nó c đòi t ch thu thì sao ?"

"Gi n hoài, mu n t ch thu c a anh đâu ph i đ . Anh s đ u lý t i cùng. Anh s đòi h ời ph i tr ng ra gi y t ch rõ nh ng món nào không đ c đem ra kh i Việt Nam ch . Không có gi y t , v n b n, thì làm sao t ch thu c a mình đ c. M không c m đem m m vào.. mà Việt Nam l i c m mang m m đi.. thì th t là vô lý !"

Đ c đ ng, l i ph i đi qua m t tr m ki m soát gi y t n a. Không hi u sao, sau khi xem gi y t c a c nhóm thì cán bộ tr m này l i b o r ng h ời quan vớ a g i lên cho bi t 4 ng ời trong nhóm có th tr vớ phòng đ i, ch c n l i m t cô gái kho ng 18 tu i ph i ti p t c theo cán b xu ng h ời quan..

Bố tr tr i, cô bé lo s .. quay qua h ời ý ki n, c u c u vớ tôi. Sau vài câu h ời han m ời bi t đây là m t cô h c trò ng ời Việt đ m t mình và không hi u nhi u ti ng Việt. Cô nói trong hành lý cũng có m t s DVD. Vớ tôi tr n an là không sao đâu, h ch mu n "làm ti n" thôi. Cô bé càng s , cho bi t là vì cô không còn ti n Việt Nam. Vớ tôi dúi vớ i t 20 ngàn vào tay cô bé trước khi b c đi.

Nghe k l i, tôi b c mình:

- Anh đã b o không mu n h i l mà sao em còn đ y cô bé h i l ?

- Tôi em thấy tôi nghĩ p, cô ta không biết tình Viêt thì làm sao cãi lý với tôi cán bộ.

- Thì tôi cán bộ cũng đâu biết tình Anh, làm sao mà khó d cô bé đó c ?

Khi chúng tôi đi trở lại phòng đợi thì mọi người đã lên phi cơ gần hết và loa phóng thanh đang đọc tên 3 hành khách khác "yêu cầu đến quy kiểm soát gấp vì phi cơ sắp khởi hành". Tôi xa, 3 người đang đi nhanh lại. Tôi quay nhìn thì người nhiên khi thấy đi đâu chính là người phụ nữ mình mai đây can đảm hôm nay. Tò mò, tôi nán lại chờ xem có màn gì "vui" không. Chờ một lúc nhanh nhẹn với mặt bình thản đưa boarding pass cho cán bộ kiểm soát. Anh ta nhìn chờ một chút rồi nhìn lòng ra nói:

- Yêu cầu chờ một chút ra.

Chờ một chút trở lại:

-Tôi thấy không có luật nào buộc hành khách phải chờ một chút khi lên phi cơ hết !

Nói xong chờ vài phút yên. Chuyện một chút ra cũng không có gì quan trọng, nhưng có lẽ vì thái độ hung hách, bắt lại chuyện của tên cán bộ.. khi nhìn chờ một chút mình, không chịu thua. Tên này cũng tôi với nóng mặt, gần gần ng nh c lại:

- Tôi yêu cầu chờ một chút ra.

Chờ một chút trở lại:

- Tôi chờ sẽ lấy một chút ra, thấy tóc đẹp quá.. anh té xu thôi !

Vừa nói chờ vừa nâng cao chiếc mũ như như khi đi vào rồi lại bỏ xuống ngay chờ không lấy hơn một chút ra, vừa đi chờ ng tôi chờ không có gì trong tóc và cũng vừa đi bỏ u l thái độ không chịu thua.

Tên cán bộ càng tức giận hơn:

- Với yêu cầu chờ đợi qua mặt bên đây tôi kiểm vé máy người kia, rồi sẽ gọi quy t với chờ sau. Không người chờ cũng chờ ng vừa:

- Tôi không biết c đi đâu hết. Tôi đến trở về thì anh phải gọi quy t với tôi trở về. Chờ ng nào xong thì mọi người như người khác.

Mọi người chung quanh đến gần mình khi thấy câu chuyện chờ ng có gì mà bỗng dưng trở nên căng thẳng, bắt đầu. Ai cũng tò mò, hỏi hỏi không biết chuyện gì sẽ tiếp theo đây khi mà đã tới giờ máy bay sắp sắp cất cánh.

Tên cán bộ mặt đánh lại, rất tức giận, suy nghĩ vài giây. Có lẽ hơn cũng như ra rằng chờ ng thì làm gì được người phụ nữ cứng cỏi ng nh ng h u lý này, nên cuối cùng đành phải h h m h m thấy gọi y t lại cho chờ và đi chờ một chút qua.

Mọi người đến chờ phào nh nh nh, lần lại đến gần gọi y t và chờ c vào phi cơ.

Vào trong, dò tìm chờ người thì tôi chờ người nhiên thích thú khi thấy chờ đang người xuống ngay cùng hàng ghế với tôi. Vừa người, tôi vừa c lại, một lại làm quen:

- Xin chào người phụ nữ vô cùng can đảm !

Chờ hỏi người nhiên nhìn tôi rồi cũng chờ một chút trở lại:

- Can đảm gì đâu anh, khó a thì có !

Tôi chờ nói nh :

- Có lẽ chờ khó a với Viêt c ng thôi, còn dám "Viêt kiểm u" tôi tôi thì thấy chờ rất cam đảm và d a.

- Trúng t, em tình anh thấy em d nh với y thì cần tránh xa chờ.

- , không đâu, tôi càng thấy vui được người gần chờ d h i han thêm nh u chuyện.

Chờ bắt c lại, tình người chờ trở lại:

- Bây giờ đến phiên anh muốn làm công an thật m v n h ?

- Không có đâu. Tôi thấy công an là sự gần chờ t, làm sao dám đóng vai công an. Với lại, tôi mà là công an thật, thì thấy chờ là chờ xa chờ làm gì dám hỏi han.

- Anh nói quá, làm nhẽ em là "cặp cái" không bẻ gãy !

- Không phải vậy. Tôi chỉ không biết đó thôi. Tôi may mắn với chị cùng thời gian với chị nên đã được chị nhường kiếng cho hai lần chị đi đi u với cán bộ hải quan và lần nào cũng thắng.

Chị ngạc nhiên, trở mặt nhìn tôi, rồi lấy hai tay bịt mắt, duyên dáng cười nói:

- Chị ơi, lần nào gặp anh cũng thấy em như "bà Chị ng Lạ", mà c c quá !

Nói chuyện xã giao một chút, khi biết khoảng cách, chị chợt đứng dậy:

- Nãy giờ anh c g i em bẻ gãy "ch" nghe x u h l m. Thôi anh g i bẻ gãy "em" hay bẻ gãy tên đi.

Tôi cười nói đùa:

- Ý chị muốn nói tôi già rồi không ?

Chị nhìn tôi một chút rồi bật cười:

- Anh hỏi c c c quá, thật còn khó trả l i h n khi nói chuyện với công an n a.

Tôi cũng bật cười theo:

- Ok, vậy tên chị là gì.. nào.. để tôi g i.

- Mai Linh.

- a, vậy Mai Linh cùng h Mai với tôi à?

Cô cười tinh nghịch:

- Không, em là h nhà vua, tên là Mai Linh chỉ không phải cùng h Mai với anh.

- Thì h Mai tôi cũng có thể làm vua cho b .

Sau một lúc chuyện trò vui vẻ, tôi mới tiếp h i:

- Mai Linh qua M lâu chưa ?

- D , cũng chưa lâu lắm.

- Vậy là Mai Linh đã thắng sự nghiệp với công sự ?

- Đúng rồi, h c công sự vô... gia đình em kết l i, ba em bắt đi tù c i t o. Còn l i m và m y chị em, thật khổ vô cùng ! Đi h c cũng không được, đi làm cũng không xong. Gia đình phải c b n ch i mà sự nghiệp qua ngày.

- Thế gia đình Mai Linh sinh sự nghiệp bằng cách nào ?

- Thì làm đồ thủ công, thủ công vàng, h cá, cái gì ra tiền để phải làm.

- Có lúc nào khá không ?

- Cũng có. Một lần thì kh l m, nhưng t t h c khôn. Có thời gian gia đình em mở quán ăn ở Vũng Tàu, ngay bãi tr c. Lúc đó đã có một quán ph c a một bà B c k Hà Nội, t i em mở quán bán c ph l n bún ngay bên c nh. Một khi xe đồ các n i đ n, thấy m y chị em chào đón vui vẻ thì đưa qua bên quán t i em h t.

- Vậy mà bà ta để yên cho Mai Linh à ?

- Đâu có, bà ta d l m, c ch y ra ngoài để ng chị t c t u hoài.

Tôi cười trêu:

- Chị em nhau là bà ta thua cho c r i. Một mình Mai Linh... bà ta cũng để chị t, hu ng chi c m y chị em cùng hề nhau ch i... thì bà ta ch y có c !

Mai Linh cười hi n đáp:

- Đâu có anh. D i gì mà chị em nhau với h , mà muốn chị cũng không l i m y bà B c k đó đâu !

- Thế rồi gia đình Mai Linh làm sao ?

- M y chị em đặt một máy phát thanh hát nhạc th t l n.. chứa qua phía bà ta. Thành ra b ch i gì... t i em đâu có nghe mà chị có gia đình b nghe thôi.

Đ c d p , tôi h i qua chuyện mà tôi v n th c m c:

- Có phải vì thế mà Mai Linh ghét công sự không ?

- Sao anh hỏi vậy ?

- Tôi thấy thủ công ng n ta ngán, tránh có chuyện với t i cán bộ hải quan, nhưng Mai Linh thì

ngồi còi, hình như Mai Linh thích "kiếm chuyện" với tôi nó phải không ?

Suy nghĩ một chút, Mai Linh trả lời:

- Anh nói có phải đúng. Em rất ghét thái độ hống hách, muôn "làm tỉn" của tôi nó. Em vô nghĩa u lộn rồi chứ. Lộn nào em cũng mong được đi với tôi nó và lộn nào em cũng thọ ng 100 phần trăm.

- Bỏ Mai Linh không sợ bị tôi nó làm khó sao ?

- Có gì mà phải sợ chứ. Mình vô tiêu xài, nói chung là làm lợi cho dân, có mang đến quí của cải và đâu mà phải sợ, phải đi cho tôi nó bắt nạt.

- Nhưng nghĩa u ngời vớ n sợ, vớ n còi hời l.

- Thì tôi hỏi đi, hỏi nói giáo cho giời. Em nói thật, chứ cớ n 100 ngời làm như em là sợ hết sợ cả cái vô tham những, hời l tôi phi trách !

- Thì có bao giờ Mai Linh bỏ làm tỉn n hời quan chức a ?

- Có chứ. Một lộn em cũng mang nghĩa u hành lý với, tôi nó cũng đòi mở ra khám. Em còi thì mở đến nói như "Chớ bỏ đi đừng cho mở chút đi !". Em tức mình nói lộn "Tôi không hời l" rồi chứ cái bợng treo trên thọ ng "Anh không thọ y bợng nói còi m hời l sao ? Lộn ra anh thọ y ai hời l còn phải bắt hời vì tôi phạm pháp n a, chứ sao lời đòi hời l ?" Tôi nó sợ quá, sợ y em đi cho mau.

- Trừ đi đi, khó có ai mà gan lộn như Mai Linh. Thọ ng thì mở ngời đến u e dè khi nói chuyện với tôi nó.

- Không phải lộn mà là hiểu luật, hiểu tâm lý tôi nó. Tôi nó đòi hời l là tôi nó gian, tôi nó phải sợ mình là ngời ngay, chứ sao lời có chuyện ngời ngay đi sợ kẻ gian. Chính vì sợ hãi vô lý của nghĩa u ngời mới thọ ra cái thói hống hách, coi thọ ng ngời dân của đám công an, cán bộ VC. Anh nghĩ có phi lý không... chứ khi mà mình làm việc quí n quí t, đến hỏi đến có tỉn, rồi tôi đến phải dâng cho tôi nó ăn ? Đã thọ, chúng không cảm ơn, mà ngời còi chính mình lời còn phải khúm núm trước chúng n a. Tôi sao nghĩa u ngời không nghĩ ra như vậy ?

Càng nói chuyện tôi càng thọ y mớ n phỉ c Mai Linh. Con ngời bình thọ ng nói chuyện rất vui với, như như, nhưng khi "được trôn" thì thọ t còi ng còi, quí t liệ t, và khi lý luận thì thọ t sợ c bển, thâm trầm.

Tôi chốt còi m thọ y mình may mớ n, chuyện đi này đã đến c gíp mở t n anh thọ, mở t con cháu đích thọ c của Bà Trông, Bà Triệ u. Mong rằng chớ làm ăn khóm khá đến có thêm nghĩa u díp qua lời các phi trách ông Việ t Nam./.